

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Jungfru Marie bebådelsedag.

”Guds mäktiga verk”

1 Sam 2:1-10

Kol 1:15-20

Luk 1:26-38

Ps: 480, 164, 400, 481

När viktiga saker sker, sker det ofta undanskymt, utanför allmänhetens beskådande. Vi förflyttas nu till en oansenlig by i norra Israel, till ett fattigt hem där en ung flicka, Maria bodde. Här fanns inga vittnen som kunde tala om händelsen, inga andra än Maria själv.

Ändå är det nu som den viktigaste händelsen sker sen själva skapelsen. En återupprepning av skapelseakten. När Gud skapade den första människan Adam, ”så formade han människan av jord från marken och blåste sin livsande i henne, så att hon blev en levande varelse”. Människan skapades alltså inte ur intet. Gud tog en bit av den befintliga skapelsen, jungfrulig jord från marken, och formade människan. Sen lade han till en bit av sig själv: han blåste in sin livsande, en gudomlig gnista, så att hon blev en levande varelse. Vi människor står mitt mellan himmel och jord, vi är en del av skapelsen men samtidigt har vi också del av Guds ande.

Nu upprepas skapelsen, Gud skapade människan på nytt, den nya Adam. Men när Gud nyskapar så får den gamla vara med. Han skapar inte en helt ny människoart på en annan planet och låter oss gå vårt öde till mötes som hopplösa fall. Samtidigt så räcker det inte med att bara försöka förbättra oss. Gud utgår från det gamla men tillför samtidigt något nytt, en del av sig själv. Ja, den här gången är det mer än så, det är inte bara hans livsande som blåses in i människan. Den nya människan *är* Gud själv.

Maria kallas med rätta för Guds moder, Gud utgår från en mänsklig moders sköte. Den nya människan delar samma DNA som den gamla.

Maria var utvald till den största uppgift som en människa någonsin har haft, att föda Guds son till världen. Varför Gud valde ut just Maria vet vi inte, men som alltid när Gud väljer ut någon är det aldrig för dennes egen skull utan för andras skull som man är utvald. Marias uppdrag kommer att leda till välsignelse för resten av mänskligheten.

Maria protesterar inte mot ängelns budskap. Hon kommer bara med en stilla undran: Hur ska det gå till? Att det kan ske tvekar hon inte på.

Ängeln svarar med att den helige Ande ska komma över henne och befrukta henne. Jesus har Maria som mor, men ingen jordisk far. Det är Gud själv som är Jesus far och det är därför som han ska kallas Guds Son.

Inkarnationen, att Gud blir människa är det allra innersta i kristendomen, det mest centrala. Den handlar ju inte om att vi ska kämpa oss upp till Gud, utan att Gud har kommit ned till oss. Han har blivit människa och delat våra villkor. Därför kan vi också veta vem Gud är. Vi behöver inte spekulera eller famla i blindo, Gud har inte lämnat oss i ovisshet. Sådan Jesus är, sådan är Gud, vi behöver bara gå till honom för att veta något om Gud.

Samtidigt berättar ängeln om Marias släkting Elisabeth. Även hon bär på ett underbarn, inte för att det barnet skulle ha Gud som far, utan för att Elisabeth är gammal. Det finns en

direkt parallell till henne i gamla testamentet i Sara. Abraham och Sara som bäge två log i smyg när de fick höra att de skulle få barn på sin ålderdom. Något sådant trodde det inte vara möjligt. ”Finns det någonting som är omöjligt för Herren?” blev ängelns tillrättavisning till Sara.

Nej, naturligtvis inte. Om Gud är universums skapare, den som håller hela universum i sin hand, som har skapat stjärnor och planeter och det myllrande livet på jorden, ja då är inget omöjligt för honom, även om det idag finns de som ler i smyg åt att en oskuld skulle kunna bli med barn.

När Maria sa sitt ja till Guds förfrågan så var det ett steg ut i det okända. Hon kunde inte förstå allt vad som väntade henne men hon litade på Gud. Och mänsklighetens nej till Gud, det nej som började i Edens lustgård en gång och som en sen har fortsatt genom historien, det vändes nu till ett ja.

Genom att säga ja avstår hon från sig själv och öppnar sig för Guds handlande. Hon ställer sig till Guds förfogande, hon ger sig hän med hela sin varelse, både kroppsligt och andligt. Genom att hänge sig kroppsligt blir hon Guds Moder, och genom att hänge sig andligt blir hon Herrens tjänarinna. Genom att Maria sa ja till Gud kunde Gud bli människa och säga bejaka alla människor. För precis som Guds ja angick hela mänskligheten så stod Marias ja för hela mänsklighetens svar. Hennes ja utlöste Guds frälsningsplan för hela mänskligheten. När vi säger ja till Gud faller vi in i Marias ja.

Maria är visserligen passiv och mottagande. Hon kan inte göra annat än att låta undret ske. Hon gör inget aktivt själv. Ändå så är det fråga om ett samarbete, där Maria öppnar sig för Guds handlande.

Vill vi att Gud ska ingripa i vårt liv och forma oss måste vi också först ge vårt bifall. Gud kör inte över någon, vi ges alltid tillfälle att säga vår mening.

Men det är ofta som vi känner att vi inte klarar det som Gud vill. Och det är faktiskt just det som är poängen. Gud älskar att ge oss omöjliga uppdrag som vi inte klarar själva, inte för att vi ska känna oss nertryckta och misslyckade utan för att vi ska lära oss att lita helt på Gud. Så länge vi känner att vi kan lita på vår egen styrka vill vi inte släppa in Gud i vårt liv.

Marias uppdrag var mänskligt sätt omöjligt, men det bekymrade inte henne. Hon visste ju att Gud ta hand om allt.

Marias ställning är unik, hon är Guds moder. Men till en viss grad kan vi alla bli Guds mödrar. Jesus säger i Lk 8: ”Min moder, det är den som hör Guds ord och rättar sig efter det.” Gud vill komma och ta sin boning i oss, vi är kallade att bli gravida med Gud, att så låta Gud införliva sig i oss att Gud lever sitt liv genom oss.

Herre, du utvalde Maria för vår skull. Genom hennes ja har vi vänt tillbaka till dig. Hjälp oss att som Maria, leva öppna för dig och ditt handlande. Amen